

kendt end høist nødvendigt. Ligesom jeg imidlertid strax ved Sagens Behandling har raadt mig med de Embedsmænd, paa hvis Løshed jeg kunde stole, og hvem jeg tiltroede den tilbørlige Indsigt i Handelsforholdene, saaledes lod jeg mig det ogsaa være magtpaaliggende, strax, efterat Loven var emaneret, at give de kyndigste Handlende her i Kjøbenhavn Leilighed til at udtale sig om disse Forhold, navnlig med Hensyn til Manufacturvarerne, som her meest komme i Betragtning, og det har været mig meget tilfredsstillende, af Silke-, Lærreds- og Uldenhandlerne at have erholdt det Vidnesbyrd, at Tariffen var meget heldig og grundig ordnet, saaledes at de, hvad Tariffens Anordning angaaer, ikke have fundet Noget at bemærke, undtagen med Hensyn til et eneste Punkt, ved hvilket jeg ikke har været istand til at komme deres Ønske imøde, uagtet jeg erkjender det Grundede i den fremførte Bemærkning fra de Handlendes Standpunkt. Det angaaer nemlig 2 Classer af uldne Varer, nemlig de, som ere ansatte til 66 Rbd. 64 Sk., og de, som ere ansatte til 41 Rbd. 64 Sk. pr. 100 Pd. De Handlende have med Grund fremhævet, at det er meget vanskeligt at skjelne mellem disse 2 Vareclasser, og de have derfor ønsket, at de maatte sammenbrages, og foreslæet, at Tolden maatte nedsættes til det samme Beløb, som er foreslæet for den lavest tarifferede Classe. De vedkommende Handlendes Øttringer om Sagen stemme aldeles med den Anskuelse, som Regjeringen tidligere har udtalt, og som navnlig jeg som kongelig Tilforordnet har havt den Ære at forsvare ved Stifternes Ständerforsamling i 1846. Regjeringens Forslag var dengang støttet paa selsamme Grund, som de Handlende nu have fremhævet, men Ständerforsamlingen fandt imidlertid overveieende Betænkelighed ved at tilraade dette, og foreslog istedet derfor at opløse denne Classe paa den Maade, som senere stete ved Forordningen af 5te Juni 1847. De Hovedmomenter, som ledede Ständerne, vare paa den ene Side Hensynet til, at den indenlandtske Industrie, og navnlig Klædemanufacturerne, ikke kunde taale, at Tolden ansattes lavere end til 60 Rbd., og paa den anden Side, at det vilde være et for stort

Spring at gaae fra 50 til 60 Rbd. for det Slags Varer, som henførtes til den laveste Classe. Jeg har derfor troet, ogsaa i nærværende Punkt, at maatte lade det blive ved den foreløbige Lov, idetmindste indtil det maatte have vist sig, hvorledes Klædemanufacturerne bære den Toldnedsættelse, som for den anden Classe af uldne Varer, nemlig uldne valkede overfkaarne Uldvarer, er foreslæet, og som nu er nedsat fra 75 Rbd. til 66 Rbd. 64 Sk. pr. 100 Pund. Der var et andet Punkt, som jeg havde sat under særskilt Omhandling saavel med vedkommende Toldofficerter, som med de Handlende, som have været saa gode at meddele mig deres Bemærkninger om denne Sag, og det var Spørgsmaalet om Creditoplagets Udvidelse for Manufacturvarer i Anledning af Stemplings Ophør. Stemplingen, som her i Danmark som Følge af gammel Bane maaffee er fundet mindre bebyrdende, end den i Virkeligheden er, maatte nemlig ophæves nu, da der var Spørgsmaal om at stille Danmarks og Slesvigs Told paa eens Fod; thi det vilde for Slesvig, som hidtil ikke har været vant til Stempling, uden ialtsald efter en ringere Maalestok, vistnok have været en aldeles utaalelig Byrde nu at skulle overtage denne. Dertil kommer, at efter min bedste Overbeviisning er Stemplingen af disse Manufacturvarer unødvendig, naar Tolden i den Grad nedsættes, som nu er foreslæet. I det Dieblik Stemplingen ophører, saa ophører imidlertid ogsaa en anden Omstændighed, som har været til særdeles Fordeel for flere Manufacturhandlere, som navnlig have været i Besiddelse af den svenske Handel, den nemlig, at de have faaet Toldgodtgjørelse ved Udførselen. Vel er den ikke af betydeligt Omfang, idet denne Godtgjørelse i de forskjellige Aar, naar man affeer fra saadanne Aar, som f. Ex. Aaret 1847 eller det nærværende, hvor Tarifforandringer have medført en større Godtgjørelse, kan anslaaes til 8000 Rbd. aarlig, som ikke er nogen betydelig Gjenstand, og som væsentlig kommer Kjøbenhavn tilgode. Der er fra de Handlendes Side udtalt Ønsket om, at man istedetfor at gjøre Toldstemplingen til en Tvangsag, som hidtil har været Tilfældet, vilde lade den forblive en frivillig Sag, saaledes at de